

עמ"ת 39883/12/16 - מדינת ישראל נגד משה עזר אלגריסי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 16-12-39883 מדינת ישראל נ' אלגריסי(עציר)
תיק חיזוני: מס' תיק חיזוני

בפני	כבד השופט ארץ יקואל	עוררת
מדינת ישראל	נ' אלגריסי (עציר)	נגד
משיב	משיב	החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 18.12.16 במסגרת מ"ת 16-10-23413, בגיןה הורה על שחרור המשיב למעצר בית בפיקוח אמו ובת זוגו, תוך מתן שעות התאזרחות והפקדת ערביות.

רקע

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של התפרצות לדירת מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), גנבה, לפי סעיף 384 לחוק והונאה בכרטיס חייב, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חייב, התשמ"ו-1986.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.9.16 או בסמוך לכך, התפרץ המשיב לבית המטלוננט, ברח' הרב קוק 10 בננתניה. נתען כי המשיב גנב מביתה כסף מזמן, שלושה כרטיסי חייב אחד מהם מסתיים בספרות 5748 וטלפון נייד. בסמוך לכך, ניסה המשיב למשוך כסף באמצעות כרטיסי החיבור ממכשיר כספומט הנמצא ברחוב שטמפרר 17 בננתניה. המשיב ניסה לעשות כן שלוש פעמים עד שהכרטיס נחסם.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה העוררת למעצר המשיב עד לתום ההליכים בעניינו. בית המשפט קמא קבוע כי קיימת חולשה ממשמעותית בחומר הראיות וכפועל יוצא, הורה על שחרור המשיב בתנאים. העוררת עקרה על החלטה זו וביום 16.11.16 נקבע כי חומר הראיות שהצטבר כנגד המשיב מקיים תשתיית ראייתית לכוארית, שיש בה את העוצמה הנדרשת כדי להביא להרשעתו, לאחר עיבודו בכור ההיתוך הראייתי של המשפט עצמו. המשיב נעצר עד להחלטה אחרת שתינתן בתום דיון בסוגיות עילת המעצר וחולופת מעצר (ר' עמ"ת 16-10-44493 מדינת ישראל נ' אלגריסי (6.11.16)).

4. בתאריך 18.12.16, לאחר קבלת מסקירה שירות מבנן בעניינו של המשיב, הורה בית המשפט קמא על שחררו לחולופת מעצר בבית אמו, בפיקוחה ובפיקוח בת זוגו. בית המשפט קמא הוסיף והורה על שעות התאזרחות מדי יום בין השעות 10:00 עד 12:00. כל זאת, בהסתמך על המלצה שירות המבחן.

טענות הצדדים

5. העוררת טעונה כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתה, לא ניתן לתת במשיב את מידת האמון

עמוד 1

הנדשת לשם שחררו בתנאים שפגיעתם בחרותו פחותה. העוררת הדגישה את עברו הפלילי של המשיב, הכלל 18 רישומים קודמים, מתוכם 17 הרשעות קודמות בגין עברות של התפרצויות לדירת מגורים, הונאה בכרטיס חיוב, גניבה, אלימות וסמים. עוד הדגישה העוררת, כי המשיב ביצע את העבירות המוחסנות לו, לכואלה, בה בעת שני מאסרים מותנים מרחפים על ראשו.

העוררת הוסיפה וטענה, כי אין לייחס משקל גבוה להמלצות שירות המבחן, בהינתן שתכננו של הتسkieר הושתת, בעיקרו, על הדברים שמסר המשיב לקצינת המבחן, שלא נבדקו באופן אובייקטיבי. כך מפנה העוררת לעובדה שלא נערכו למשיב בדיקות צריכת סמים, לא נבחנה תעסוקתו של דבריו ואף לא נבדק אם אכן קיבל טיפול בתחום סם בידיעתה של עובדת סוציאלית. עוד הובה, כי שירות המבחן כלל לא מועד עם העובדת הסוציאלית על מנת להתרשם מקיומו של טיפול בצריכת הסמים של המשיב. כן הודגש, כי תסkieר שירות המבחן מסתמך בין היתר על כך שמדובר בתיק היחיד התלוי ועומד כנגד המשיב, אלא שגילוון הרישום הפלילי שלו מלמד כי תלויים ועומדים כנגדו שני תיקים נוספים. האחד, כתוב אישום בגין עבירות התפרצויות לבית מגורים וגניבה מיום 8.10.11, הקבוע ליום 23.8.16. השני, תיק חקירה שהועבר לבחינת תביעות, בגין עבירות התפרצויות לדירת מגורים מתאריך 2.11.15.

הובהר כי שירות המבחן בכר שבמהלך העת الأخيرة לא נפתחו כנגד המשיב תיקים נוספים. העוררת סבורה כי התרשומות זו שגوية, שכן המשיב שוחרר מעוצר בתאריך 2.11.15 וכותב האישום הנוכחי מייחס לו מעורבות בעבירות מיום 29.9.16.

העוררת בעמדה כי אין לקבל את התרשומות של שירות המבחן מהמקחות שהוצעו בעניין המשיב. העוררת הטעימה כי אמו של המשיב לא נמצא כדמות מכונת ומציבת גובל עבورو בשנים הקודמות. שירות המבחן הבahir את השינוי בגישתו כלפי האם, בכך שהמשיב מצוי בהליך חיובי שכאמור, התרשומות זו מבוססת אך ורק על הדברים שמסר בפיגישתו עם קצינת המבחן. כן סבורה העוררת כי אין לקבל את התרשומות שירות המבחן בנוגע לבת זוג המשיב, שכן מדובר עליה כי היא מבטאת אמון בגרסתו לפיה לא נטל חלק בעבירות המוחסנות לו ומשכך, יש להטיל ספק באפקטיביות הפיוק על ידה.

העוררת הפנתה לאסמכתאות בתימוכין בטענותיה.

6. המשיב, מנגד, טוען כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט. ב"כ המשיב ציין כי האסמכתאות אליו הפנתה העוררת אינן רלוונטיות לאור השונות האינגרנטית שבנסיבות המקרים. בתימוכין באסמכתאות, נטען כי יש לישם בעניינו של המשיב את ההלכה שלפיה גם במקרים החמורים, חובה על בית המשפט לטור אחר אמצעים שפגיעתם בחרותו פחותה. הודגש כי עילת המעצר בעניינו של המשיב אינה סטטוטורית, שעה שמדובר בעבירות רכוש ובקרים שכאלו, ראוי לבctr אמצעים שפגיעתם בחרות המשיב פחותה וביתר שאת וליחס משקל גבוה להתרשומות של שירות המבחן. עוד הודגש, כי המשיב מוכר לשירות המבחן ושעה שתסkieר שירות המבחן ממילץ על שחררו, אין מקום לשולול ממנו את מידת האמון המתבקשת, הנתמכת על ידי שירות המבחן. הסגנור הוסיף וטען, כי העונש המותנה שרייח על ראש המשיב במועדים המוזכרים בכתב האישום, מקורו בעבירה שבוצעה בשנת 2011 ولكن אין לייחס לכך את מידת החומרה הנטענת על ידי העוררת.

דין והכרעה

7. לאחר שעינתי בנימוקי העורר ובהחלטת בית המשפט קמא ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני והתרשמתי מכלול נסיבות העניין - הגעתו לכל מסקנה כי יש לקבל העורר. שוכנעתי כי קיימ

קשה של ממש ליחס את מידת האמון המתבקשת, המהווה תנאי סף להוראה על שחרורו בתנאים מגבלים. אני סבור כי נסיבות המעשה והעושה בעניינו של הנאשם, מלבדות כי הוא אינו מורתע מרשות החוק, מהוראות הדין ומהעונשים המותנים המרchosים מעלה ראשוני. שוכנעתי כי אין מי שיתקע כפ' לידי ויבטיח כי הנאשם לא ישוב לבצע עבירות נוספות ויגע ברכשו של הציבור ובביטחוןנו, ככל שישוחרר ממעצמו.

8. וביתר פירוט; אשר לעילת המעצר, אכן, בעבירות רכוש לא נקבעה עילת מעצר סטטוטורית וUBEIROT מסוג זה אינן מקומות חזקת מסוכנות, בהכרח. אכן, אין עסקין בעבירות רכוש שבוצעו, לכארה, באורך שיטתי, בהיקף ניכר, בהתארגנות של מספר עבריין וטור שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים (ר' בש"פ 5431/98 **פרנקל נ' מדינת ישראל** (18.9.98)). אולם, עבירות רכוש כפי שמיחסות למשיב עלולות, לפי מהותן ונסיבות ביצוען, להקים עילת מעצר בגין מסוכנות. נאש בעבירות רכוש, כמו שמשיב עצמו, יהווה סכנה מוחחת לציבור ולרכשו כאשר הוא איננו מורתע ממאסר ואני סר ממעשים פליליים לאחר הרשעות קודמות, או בשילוב עם עבירות סמיים (ר' בש"פ 6977/06 **מלכה נ' מדינת ישראל** (5.9.06); בש"פ 6354/06 **קסטיאל נ' מדינת ישראל** (13.8.06); בש"פ 2666/06 **בן חמו נ' מדינת ישראל** (4.4.06); בש"פ 1514/02 **אבו רקיע נ' מדינת ישראל** (27.2.02); בש"פ 6996/03 **נור נ' מדינת ישראל** (17.8.03)).

9. אשר לחופת מעצר, כידוע, בית המשפט אך מחויב לבחון אפשרות להעדפת אמצעים שפגיעתם בחירות הנאשם פחותה. אין מדובר בחובה לבקר לחופת מעצר. בינה זו טעונה בדיקה דו-שלבית. בשלב הראשון, בוחן בית המשפט האם ניתן להשיג את תכלית המעצר, בנסיבות הSPECIFIC של הנאשם, בדרך של לחופת מעצר. השיקולים העיקריים בשלב זה, כוללם, בין היתר, עבר פלילי ומהותו, מספר האישומים ונסיבותיהם, התרומות שירות המבחן והאם ניתן לתת אמון בנאשם. רק אם צלח הנאשם את השלב הראשון, פונה בית המשפט לשלב השני, בו נבחנות לחופות מעצר קונקרטיות ומידת הגשמתן את תכלית המעצר (ר' בש"פ 3002/06 **סעידה נ' מדינת ישראל** (17.4.2006); בש"פ 11053/05 **אל אסד נ' מדינת ישראל** (19.12.05); בש"פ 5887/10 **מדינת ישראל נ' אחמידי** (16.8.2010); בש"פ 1911/11 **רווה נ' מדינת ישראל** (22.3.2011)).

10. בוגדר אותו שלב ראשון, שאלת השחרור לחופת מעצר קשורה בחזקה ליכולתו של בית המשפט ליתן בנאשם אמון. על כך נקבע כי:

"**שאלת השחרור לחופת מעצר תלואה, במידה מרובה, ביכולת ליתן בנאשם אמון. זו מוסקת, בין היתר, מעברו של הנאשם, מהתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים נושא כתוב האישום ולאחריהם; ומנסיבותיו הפרטניות של המקלה המובא לפתחו של בית המשפט (ראו: בש"פ 2737/10 שטרית נ' מדינת ישראל ([פורסם ב公报], 15.4.10); בש"פ 1352/07 פאחל נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报], 07/2011) ("ר' בש"פ 352/11 **אייסי בר נ' מדינת ישראל** (25.1.2011)).**

עוד נקבע לעניין זה, כי:

"**בביסטו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמון- מורה על שחרורו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחיםبشر ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישוקים שנوعדו**

להבטיח את קיומו של החזזה, אולם איןם יכולים להוות את בסיסו (ר' בש"פ 9854/06 **עטיאס נ' מדינת ישראל** (13.12.2006).

11. לאור נסיבותיו החרגות של המקהה דן, הכוללות את עברו הפלילי המכובד של המשיב, את העובדה כי העבירות המיחסות לו בוצעו, לכאורה, כשרה חדשניים בלבד לאחר שוחרר מסיר שריצה בגין עבירות דומות ובזמן שעונשים מותנים מרחפים מעיל ראשו, סבורני כי קיים קושי של ממש לתת בו את מידת האמון הנדרשת לשם קביעת תנאים שפגיעתם בחירותו פחותה.

למשיב עבר פלילי מכובד, הכלול 18 הרשות שהאחרונה מיום 10.2.15 ובה הורשע בעבירות של גנבה, התפרצויות למקום מגורים לביצוע עבירה, היזק לרכוש והחזקת סמים לשימוש עצמו. המשיב ריצה עונש מסיר בגין עבירה זו ונדון, בין היתר, ל- 10 חודשים מסיר על תנאי. עברו הפלילי של המשיב, מלמד, לכשעצמו, כי אין מדובר בمعدה חד-פעמית מטעמו, כי אם בוגרומה של אי-齊ות לחוק והעדר מORA מפני רשיונות החוק.

12. לא התעלמתי מעמדת שירות המבחן בתס Kirby המשלים מיום 14.12.16, שבו ציין את התרשםותו החוביית מהמפקחים הנוספים שהוצאו בעניינו של המשיב וכן המליץ על שחרורו למעצר בית בפיקוחם, חurf הסיכון שבמצבו. בהינתן קושי מסויל ייחס המשיב את מידת האמון הנדרשת לשם שחרורו בתנאים מגבלים, על אף התרשםותו של שירות המבחן מדיות חלופת המעצר שהוצאה מטעמו של המשיב, סבורני כי אין לקבל את המלצה. לעומת זאת, שכן מדובר בדיון בשלב השני בבחינה הדו-שלבית הנזכרת, כאשר השלב הראשון המשיב לא הצליח, התרשםתי מקיומו של קושי לאמץ המלצות שירות המבחן וסבירני כי חלופת המעצר שהוצאה, רויה בקשישים. ראשית, אני מקבל את טענת העוררת לפיה הדברם שמסר המשיב על ההטבה שבמצבו והפסקת צריכת הסמים, אינה מהוות אינדיקטיה איתנה די הצורך לשפט הנש��ת המבחן על התמתנותו ממנו. אני סבור שלאור עברו הפלילי של המשיב, ביצוע העבירות המיחסות לו, לכאורה, בתוך עשרה חודשים בלבד ממועד שחרורו מסיר ומבה בעת שעונש מסיר מרחף מעיל ראשו, מצדיקים הדרשות לאינדיקטיות נוספות, בלבד מדבריו שלו. שנית, קשה לקבל את התרשםות שירות המבחן על התמתנות באורחות חייו של המשיב, הנלמדת מכך שהתיק הנוכחי הוא היחיד הפתוח לנו, שעה שהעבירה מושא כתוב האישום מיחסת לו בסד הזמנים הנוכחי, ושוב, כשרה חדשניים לאחר שחרורו וכאשר מסיר מותנה מרחף מעיל ראשו. שלישיית, התקשתי לקבל את השינוי שחל ביחס לאפשרות לאשר את אמו של המשיב כ厰פקחת עבورو. שירות המבחן ציין כי לאורך השנים ניסתה האם להוות גורם תומך עבורו ובנסיבות הקודמות היא לא נמצאה על ידי שירות המבחן כדמות מקוונת ומציטת גבול עבورو. עם זאת, שירות המבחן ציין כי לאור התהילה החובי שבו מצוי המשיב, חלה הפחתה במידת הסיכון הנש��ת ממנו ולכן ניתן לאשרה כ厰פקחת. אין ביدي לקבל התרשםות זו של שירות המבחן. גם אם הייתה מסיר מחייבת הנש��ת במוסכונות המבחן מהמשיב, איני סבור שיש בה, לגופה, כדי לשנות מידת הסמכות והיכולת להציב גבול הנדרשת ממי שמתעטף לשמש כ厰פקח עבור המשיב. לא כלשין שאין ביידי לקבל את התרשםות זו של שירות המבחן, לאור התרשםות מכך שלא חל פיחות במסוכנות הנש��ת מהמשיב.

13. איני מקבל את טענת הסגנון לפיה היה על בית המשפט להתייחס לחלופת המעצר כבר במועד מתן ההחלטה בדבר ראיות לכאורה, מיום 6.11.16. כזכור, לצד הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, הורה בית המשפט על המשך הדיון בסוגיית העילה והחלופה. גם בעבירות חמורות וגם משנמצאו ראיות לכאורה לעבירות המיחסות לנואם, מצווה בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעות

שפגיעתם בחרותו פחותה (ר' סעיף 21 (ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996). לפיכך, אין בהחלטת בית המשפט בדבר המשך הדין בסוגיות העילה והחלופה, כדי ליצור ציפייה בלב המשיב משמע ישוחרר בוודאות לחילופת מעצר. כפי שציינתי לעיל, בחינת החלופה, לכשעצמה, טעונה בדיקה דו-שלבית ולא מצאת כל אמירה שיש בה משום עוגן להסתמכותו או לצפיפותו של המשיב משמע ישוחרר לחילופת מעצר כלשהו. לעומת זאת, גם לו הייתה נוצרת ציפייה מבוססת בלב המשיב, אני סבור שיש בציפייה שחזו, לכשעצמה, כדי להאפיל על אינטראס ההגנה על שלום הציבור ובתחומו (השוואה: בש"פ 288/11 פלוני נ' מדינת ישראל (18.1.11)).

14. לאור המקבץ, שוכנעתי כי לעת הזו, יש להעדיף את אינטראס הציבור המבקש להיות מוגן מפני המשיב, על פני האינטראס הפרטני של המשיב לחירות, לפיכך, העරר מתקבל והמשיב יעצר עד לתום ההליכים בעניינו.

ניתנה היום, 25 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.

ארז יקואל, שופט.